

RODOLPH STAWELL

O colecție de povești și legende

Traducere de Mihaela Adina Eros

EDITURA CARTHEMIA
București, 2026

DEDICAȚIE

Înainte ca Penelope să învețe mersul de-a bușilea, ea trăia departe, printre leandri. Razele de soare care coborau să vadă leandrii o zăreau și pe ea. Stătea pe iarbă și se juca cu ele, iar razele o iubeau foarte mult.

Într-o zi, razele de soare erau triste.

– Penelope pleacă în Anglia, și-au spus una alteia.

– Eu voi merge în Anglia cu ea, a spus Prima Rază.

– Cum? au întrebat celelalte.

– Mă voi ascunde în părul ei, a răspuns Prima Rază.

– Atunci, a zis A Doua Rază, voi merge și eu. Mă voi ascunde după genele ei.

– Iar eu, a continuat A Treia Rază, mă voi ascunde în inima ei.

Astfel, Penelope a plecat în Anglia cu o rază de soare în păr, una în ochi și alta în inimă.

Când a fost destul de mare ca să vorbească, ea discuta cu razele de soare.

– Vei rămâne mereu în părul meu? a întrebat-o pe Prima Rază.

– Asta este mai mult decât pot spune, a răspuns aceasta. Poate că, atunci când vei fi bătrână, voi fi obligată să plec.

Penelope a întrebat-o pe A Doua Rază:

– Vei rămâne mereu în ochii mei?

– Așa sper, a spus aceasta; dar poate că, dacă vei fi nefericită, voi fi obligată să plec.

Colțurile gurii Penelopei au început să se lase puțin în jos.

– Dragă Rază, a spus ea către cea de-A Treia Rază, vei fi mereu în inima mea?

– Da, dacă mă păstrezi acolo, a răspuns aceasta.

– Cum te pot păstra acolo?

– Trebuie să iubești zânele, a continuat raza de soare, și să le înțelegi atunci când îți vorbesc. Dacă vei iubi zânele chiar și atunci când vei fi bătrână, voi rămâne în inima ta mereu.

Aceste povești au fost scrise pentru Penelope, astfel încât să iubească zânele și să păstreze raza de soare mereu în inima sa.

CUPRINS

DEDICAȚIE	5
1. Pasărea Întunericului și pasărea Soarelui	9
2. Zâna mării și zâna uscatului și gâlceava lor	19
3. Petrecerea Prințesei Orhideea	29
4. Norul care nu avea căptușeală	41
5. Zânele care au făcut schimb de locuri	51
6. Făurirea opalului	59
7. Diamantele Păianjenului cel Mare	69
8. Fetița din carte	79
9. O zână în căutarea unui cămin	89
10. Sipetul cu vise	99
11. Zâna care avea doar o aripă	107
12. Băiețelul din oraș	117

PASĂREA ÎNTUNERICULUI ȘI PASĂREA SOARELUI

locuia Agatha trăia pe vremea când castelele erau ceva tot la fel de obișnuit pe lume cum sunt astăzi casele și când existau o mulțime de magicieni oricând dispuși să îi ajute pe oameni să scape de probleme.

Fetița locuia într-un castel aflat pe un deal și înconjurat de o pădure întunecată. Agatha era singură la părinți, nu avea surori sau frați cu care să se joace. Obișnuia să stea la ferestruica din turnul castelului și să privească spre pădure, tânjind să se zbenguie împreună cu alte fete. Dacă ați fi văzut-o, vi s-ar fi părut o persoană tare caraghioasă în rochia ei lungă până la pământ și cu o bonetă strânsă peste bucle.

Seara, abia dacă mai putea zări ceva de la fereastră, dar stătea în continuare acolo și se uita la pădurea întu-

necată. Atunci privighetoarea, Pasărea Întunericului, îi cânta și asta o fermeca mai mult decât orice altceva. I se părea că trilul acesteia era plăcut la auz și se întreba de ce era atât de trist.

Seară de seară, fetița cea singură stătea la fereastra turnului ascultând-o pe privighetoare până când simți că îi devenise prietenă. Uneori îi vorbea.

„Cât de mult mi-ar plăcea să zbor pe fereastră și să fiu și eu privighetoare”, spunea ea. „Atunci ne-am juca împreună în pădure și aș avea un glas ca al tău, la fel de dulce și de trist.”

Uneori încerca să cânte, dar își dădu seama că vocea ei nu era nici pe departe ca a privighetorii.

Din zi în zi, fetița devenea tot mai dornică să fie privighetoare, până când ajunse să fie cu gândul la asta tot timpul, deși nu putea să își împlinească dorința. Uneori spera ca buclele să i se transforme în pene; după câteva săptămâni, văzu că buclele ei erau tot din păr blond. Începu să se teamă că n-avea să fie vreodată altceva decât o fetiță.

Într-o zi le-a auzit pe servitoare discutând. Vorbeau despre Înțeleptul, Magicianul, care trăia în peștera întunecată de pe coama dealului și putea face cele mai minunate lucruri. Ele spuneau că nu exista nimic pe lume ce nu putea face. Trebuia doar să îi spui ce îți doreai mai mult și el îți îndeplinea dorința.

„Poate m-ar putea transforma în privighetoare”, s-a gândit Agatha. „O să mă duc să îl întreb.”

În vreme ce servitoarele pălăvrăgeau în continuare, ea se strecură din castel, prin pădure și peste deal, până ajunse la peștera întunecată. Rochia ei lungă se agăță de măracini, în timp ce mâinile căpătară nenumărate zgârieturi, iar o dată se împiedică și căzu. Dar nu-i păsa de nimic din toate astea, pentru că se gândea tot timpul la privighetoare.

A intrat în peșteră fără să bată și l-a găsit pe Magician acasă. Îndrăznesc să spun că știți deja că toți magicienii buni au fețe blânde și bărbi lungi și albe. Acesta era un magician bun, așa că avea o față blândă și o barbă lungă și albă. Agathe nu i-a fost frică de el. I-a spus imediat de ce venise.

– Vă rog, a zis, vreau să fiu o privighetoare.

– O privighetoare, draga mea? s-a mirat Înțeleptul. Este un lucru foarte ciudat să-ți dorești așa ceva! Nu știi că privighetoarea este Pasărea Întunericului, care cântă noaptea și este foarte tristă?

– Nu m-ar deranja deloc, a spus Agatha, dacă aș putea să zbor și să cânt cu o voce frumoasă.

– Ei bine, a spus Înțeleptul, dacă nu te deranjează să fii tristă, iată ce se cuvine să faci. În fiecare zi trebuie să vii aici să mă vezi și de fiecare dată să-mi aduci una dintre perlele colierului tău.

Agatha și-a pus mâinile în jurul gâtului, ca și cum ar fi vrut să-și salveze perlele. Le purta pe un lanț care era atât de lung, încât trecea de două ori în jurul gâtului, apoi cădea într-o buclă care îi ajungea aproape până la mijloc.

– O, trebuie să fie perlele mele? a întrebat ea neli-niștită. Nu se poate nimic altceva în schimb? Am niște lucruri foarte frumoase acasă – cu adevărat frumoase. Am jucării superbe, și un lanț de aur, și un ponei, și... o mulțime de lucruri. Nu ați dori unele dintre acelea?

– Nu, a spus Înțeleptul, trebuie să am perlele dacă vrei să zbori și să cânti cu o voce frumoasă. Nimic altceva nu va fi de ajuns. Pentru fiecare perlă pe care mi-o aduci, îți voi da o pană de la privighetoare, Pasărea Întunericului.

Agatha s-a întors acasă încet, ținându-și perlele strâns în mâini. Îi plăceau mai mult decât orice avea. O încântau luminile și umbrele diafane de pe ele care o duceau cu gândul la marea minunată de unde veniseră. Nu era sigură că merita să renunțe la ele, nici măcar de dragul de a fi pasăre și de a învăța să cânte.

Dar seara, când a stat ca de obicei la fereastra turnului și a ascultat privighetoarea, nu a mai avut nicio îndoială cu privire la ceea ce trebuia să facă. Să poată cânta asemenea privighetorii era mai important decât orice altceva. În plus, dacă avea să fie transformată în pasăre, perlele nu i-ar mai fi fost de mare folos. Era destul de sigură că privighetorile nu poartă coliere de perle.

A doua zi, a scos una dintre perle de pe lanț, apoi a fugit din castel, a traversat pădurea și a coborât dealul, până când a ajuns la peștera întunecată.

Înțeleptul a zâmbit când a văzut-o.

– Poftim... a început ea, apoi nu a mai putut spune

nimic din cauza nodului din gât.

Înțeleptului i s-a făcut milă de ea, dar a luat perla fără să rostească un cuvânt. I-a dat pana promisă, iar ea a plecat. În timp ce urca dealul și fugea înapoi prin pădure spre castel, încerca să se simtă bucuroasă că are pana în locul perlei.

Pentru o lungă perioadă de timp, același lucru s-a întâmplat în fiecare zi. Fetița scotea o perlă de pe lanț, apoi fugea din castel, prin pădure și peste deal, până când ajungea la peștera întunecată; apoi aducea acasă o pană mică în locul perlei.

Bucula lungă a colierului devenea tot mai scurtă. În timp, lanțul și-a pierdut bucula lungă și stătea strâns în jurul gâtului ei, la fel ca celelalte rânduri. Mai târziu, a venit timpul când lanțul mai putea trece doar de două ori în jurul gâtului; apoi o singură dată, până când a devenit prea scurt pentru a mai ajunge în jurul gâtului, iar fetița a fost obligată să-l transforme într-o brățară. Dar a ajuns prea scurt și pentru încheietura mâinii și a fost transformat într-un inel. În tot acest timp, teancul ei de pene creștea tot mai mult, până când i s-a părut că sunt destule pentru a face cel puțin zece privighetori, deși nu știa de câte pene are nevoie o privighetoare. Când au mai rămas doar două perle, Înțeleptul i-a spus:

– Odată cu ultima perlă, trebuie să-mi aduci și penele; după aceea, vei putea cânta cu o voce frumoasă și vei putea zbura oriunde vrei.

Atunci când Agatha a părăsit vechiul castel sumbru pentru ultima oară, nu a mai putut alerga prin pădure, deoarece căra un sac mare cu pene pe lângă perlă.

A fost foarte emoționată când i-a dat Înțeleptului sacul cu pene. Acesta a pus cu grijă ultima perlă alături de celelalte; apoi a luat sacul cu pene și l-a golit peste capul Agathe, în timp ce rostea câteva dintre acele cuvinte ciudate și lungi pe care le folosesc oamenii înțelepți.

Și atunci...

Agatha dispăru. Nu mai rămase nimic din ea, cu excepția unei grămăjoare de bucle aurii, pe care Înțeleptul le păstră pentru a le da următoarei persoane care avea să-i ceară aur.

Din peșteră a zburat o pasăre fericită. S-a înălțat sus, tot mai sus pe cer, cântând cu o voce minunată. A zburat mai sus pe cer decât zburase vreodată o privighetoare.

Căci Înțeleptul făcuse mai mult decât promisese. Vocea frumoasă a păsării nu era cea a privighetorii, Pasărea Întunericului; ci vocea ciocârliei, Pasărea Soarelui, care nu este niciodată tristă.

**Ți s-a întâmplat să te simți singur?
Ce ți-a adus mângâiere?**

Ai dorit să fii altcineva?

**A trebuit să renunți la ceva ce iubești
(un joc, timpul de joacă, o bomboană)
pentru a obține altceva ce îți doreai
(o notă bună, să înveți un sport,
să ajuți un prieten)?**

*Când ești fericit și bun,
e ca și cum ai avea un soare
în inimă.*

*Nu ții acea lumină doar
pentru tine.
Împarte-o cu ceilalți.*

